

[Paul Holt.]

Henvendelse til Moskva angaaende deres Selvbestemmelsesret. Vor Henviisning til den almindelige folkeretlige Regel, at nationale Mindretal skal have suveræne Stater til at repræsentere deres Ønsker, besvarede den højtærede Udenrigsminister med Tavshed. Vi gentager derfor Spørgsmaalet: Tror den højtærede Udenrigsminister, at en Henvendelse fra Sydslesvig kan komme til Behandling i Moskva, uden at den danske Regering tager sig heraf?

Hvis man vil opnaa noget positivt for Sydslesvigerne i Retning af en Virkeliggørelse af deres Selvbestemmelsesret, maa den danske Regering ændre sin Politik, og det maa ske meget snart. Landstingsvalget maa hjælpe til at vise, hvorledes det danske Folks Vilje er i denne Sag. Regeringens hidtidige Sydslesvigspolitik har kun opvist meget kummerlige Resultater. Adskillelsen af Slesvig og Holsten er ikke kommet et Hanefjed nærmere, tværtimod. Flygtningene synes at skulle have fast Bopæl i Sydslesvig, og ethvert Forsøg paa at indskrænke deres Indflydelse har vist sig forgæves. Den sydslesvigske Forening er dog anerkendt som Parti, det er næsten det eneste Fremskridt, der er naaet af politisk Karakter, og det er jo ikke andet end en demokratisk Selvfølgelighed.

Hvor alvorlig Situationen føles, og i hvilken Grad man ogsaa fra andre Partiers Side giver os saglig Ret i vor Vurdering af Situationen, fremgaar af et Par Citater, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil læse op. Det ene Citat er fra „Fyens Stiftstidende“ den 4. Marts d. A., hvor det bl. a. hedder i Omfalten af den Debat, der fandt Sted her i det høje Ting den 28. Februar:

„I udenrigsministerielle Kredse er man ikke utilbøjelig til at give Skeptikerne Medhold. Der er noget, der tyder paa, at Danmark ikke kan trænge igennem med sit Standpunkt. Vel informerede Kredse paa Rigsdagen mener at vide, at hele Problemet hurtigt kan blive aktuelt paa ny. Hører Danmark ikke fra Stormagterne i Løbet af kort Tid, maa man gaa ud fra, at den hidtidige Politik ikke har vundet Ørenlyd. I saa Fald er det sandsynligt, at der vil blive rejst Krav om en Folkeafstemning, og at Regeringen enten vil kræve fuld Handlefrihed eller i hvert Fald Tilladelse til at gaa betydeligt videre, end det hidtil har været muligt.

Hvis de hidtil fremførte Krav ikke accepteres, mener de store Partier, for hvem det sydslesvigske Spørgsmaal er

en Hjertesag, at man udelukkende vil være i Stand til at paakalde Stormagternes Opmærksomhed ved klare og stærke Standpunkter.“

Fra „Horsens Social-Demokrat“ den 3. Marts:

„Dansk Samling har jo Ret i, at hvis man ønsker en mere aktiv Politik i denne Sag, saa er det ved at haste stærkt. Stedfortræderkonferencen i London er slut, om en Uge begynder Hovedkonferencen i Moskva. Skal der ske en Ændring i Danmarks Politik, maa den markeres nu.“

Og der staar yderligere:

„Nu ved vi med yderligere Klarhed, at Sagen vil blive holdt svævende en lang Tid fremefter med det uundgaaelige Resultat, at der opretholdes Uklarhed baade indadtil og udadtil. Det er en uværdig Situation for Danmark i en Sag, der er større og alvorligere end vel nogen anden Sag af udenrigspolitisk Art i flere Generationer.“

Spørgsmaalet om Flygtningene i Sydslesvig hænger sammen med Drøftelserne angaaende Polens Vestgrænse. Det ser dog nærmest ud til, at Stormagterne England og U. S. A. vil anerkende Kendsgerningerne og lade Polen beholde, hvad det selv har taget. Det gør Flygtningenes Anbringelse yderligere kompliceret, idet der derved vil blive Vanskeligheder ved at flytte Flygtningene fra Sydslesvig til andre Egne.

Sydslesvigs Fremtid tegner sig i Øjeblikket mørk. Det mest opmuntrende er den vældige folkelige Vækkelse, der nu er i Gang.

Vi frygter, at den eneste Udvej til at sikre den danske Befolknings Rettigheder bliver direkte dansk-tyske Forhandlinger, en Udvej, som der findes en stærk dansk Tradition for er den slettest mulige.

Vi vil fremdeles med stor Aarvaagenhed følge det sydslesvigske Spørgsmaal og er rede til at tage det op igen i Rigsdagen ved den først givne Lejlighed.

I Behandlingen af dette store Spørgsmaal har man i Folketinget kunnet konstatere et „skjult Flertal“, som man har kaldt det; det stiller sig absolut afvisende over for ethvert statspolitisk dansk Krav, men det er vor dybeste Overbevisning, og ingen Ordfører eller Regeringen selv har i Virkeligheden gjort saa meget som et Forsøg paa at afkræfte Rigtigheden heri, at man kun ved at stille statspolitiske Krav med Hensyn til Sydslesvig kan aabne Vej for, at der bliver taget Hensyn til de danske Interesser der i Forbindelse med de kommende Fredsafslutninger. Dette „skjulte